

Grondwettelijk Hof

**Arrest nr. 61/2023
van 13 april 2023
Rolnummer : 7755**

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 « betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector », gesteld door het Arbeidshof te Luik, afdeling Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters P. Nihoul en L. Lavrysen, en de rechters M. Pâques, Y. Kherbache, T. Detienne, S. de Bethune en K. Jadin, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter P. Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij arrest van 15 februari 2022, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 21 februari 2022, heeft het Arbeidshof te Luik, afdeling Luik, de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1) Schendt, in de interpretatie volgens welke artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, dat van toepassing is op de leden van het vastbenoemd, het stagedoend, het tijdelijk personeel en het hulppersoneel en op de personeelsleden die bij een arbeidsovereenkomst in dienst zijn genomen, die behoren tot de onderwijsinrichtingen die door een van de gemeenschappen of door de Franse Gemeenschapscommissie worden gesubsidieerd ter uitvoering van het koninklijk besluit van 24 januari 1969 betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk, elke indexering - indexering waarin is voorzien overeenkomstig de wet van 1 maart 1977 houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk worden gekoppeld op basis van de spilindex 138.01 - van de rente uitsluit wanneer de blijvende arbeidsongeschiktheid geen 16 % bereikt en dus ook een indexering van de rente op de datum van het ongeval, dat artikel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre :

- enerzijds, het de slachtoffers van een arbeidsongeval (dat zich na 1 juli 1962 heeft voorgedaan) die tot de overheidssector behoren, verschillend behandelt op grond van de graad van hun blijvende arbeidsongeschiktheid (die al dan niet 16 % bereikt), terwijl hun referentiebezoldiging op dezelfde wijze wordt berekend (in artikel 14, § 2, van het koninklijk besluit van 24 januari 1969 bedoeld mechanisme van loskoppeling van de index) en de in artikel 13, eerste lid, van de wet van 3 juli 1969 [lees : 1967] bedoelde indexering van de rente bestemd is om, op de datum van het ongeval, de interne samenhang van de in de overheidssector toepasselijke regeling te verzekeren met het oog op artikel 4, eerste lid [lees : artikel 4, § 1, eerste lid], van dezelfde wet van 3 juli 1967, dat bepaalt dat de rente wordt vastgesteld op grond van de jaarlijkse bezoldiging waarop het slachtoffer recht heeft op het tijdstip dat het ongeval zich heeft voorgedaan, los van het feit of de arbeidsongeschiktheid van het slachtoffer al dan niet 16 % bereikt;

- anderzijds, het de slachtoffers die tot de overheidssector behoren en die een ‘ geringe arbeidsongeschiktheid ’ ondergaan, op een vergelijkbare manier behandelt als de slachtoffers die een zelfde ‘ geringe arbeidsongeschiktheid ’ in de privésector ondergaan, terwijl zij zich niet in dezelfde situatie bevinden ? Hun referentiebezoldiging wordt niet op dezelfde wijze berekend (artikelen 34 en volgende van de wet van 10 april 1971 in de privésector, waarbij rekening wordt gehouden met een geïndexeerde bezoldiging, *versus* artikel 4 van de wet van 3 juli 1967, in samenhang gelezen met artikel 14, § 2, van het koninklijk besluit van 24 januari 1969, waarbij rekening wordt gehouden met een van de index losgekoppelde bezoldiging). Die berekening, die eigen is aan elk mechanisme, ontzegt aan de slachtoffers met een blijvende ‘ geringe arbeidsongeschiktheid ’ die tot de overheidssector behoren, een indexering voor de toekomst - hetgeen ook het geval is voor de slachtoffers van de privésector met toepassing van artikel 27bis van de wet van 10 april 1971 - maar ook een indexering die bestemd is om het bedrag van hun rente opnieuw in evenwicht te brengen en dus om de interne samenhang van hun regeling te verzekeren, interne samenhang die niet wordt aangetast door de afschaffing van de indexering van de ‘ geringe arbeidsongeschiktheden ’ in de privésector, waarbij eraan wordt herinnerd dat met die interne samenhang, in beide sectoren, hetzelfde doel wordt nagestreefd dat erin bestaat aan het slachtoffer een vergoeding te geven die is aangepast aan zijn nadeel.

2) Schendt artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie volgens welke de niet-indexering van de rente wanneer de blijvende arbeidsongeschiktheid geen 16 % bereikt, pas van toepassing is nadat het bedrag van de rente correct werd bepaald - met andere woorden berekend op grond van de van de index losgekoppelde referentiebezoldiging die verschuldigd is op de datum van het arbeidsongeval waarop het vaste wettelijke maximumbedrag van toepassing is, en op dezelfde datum opnieuw geïndexeerd ? ».

Memories zijn ingediend door :

- D.R., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. V. Delfosse, advocaat bij de balie Luik-Hoei;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Slegers en Mr. M. Kerkhofs, advocaten bij de balie te Brussel.

De Ministerraad heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 15 februari 2023 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers M. Pâques en Y. Kherbache te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 1 maart 2023 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 1 maart 2023 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Bij de Arbeidsrechtbank te Luik, afdeling Luik, wordt een geschil aanhangig gemaakt met betrekking tot de schadeloosstelling van de gevolgen van een arbeidsongeval dat zich op 21 juni 1996 heeft voorgedaan. Bij een vonnis van 18 juni 2006 gelast die Rechtbank een deskundige vast te stellen of de letsels waarover het slachtoffer klaagt, het gevolg zijn van het voormelde arbeidsongeval, te bepalen of het slachtoffer door een volledige of gedeeltelijke tijdelijke arbeidsongeschiktheid wordt getroffen, de graad en de duur ervan vast te stellen en, ten slotte, te bepalen of het slachtoffer door een gedeeltelijke blijvende arbeidsongeschiktheid wordt getroffen en de graad ervan vast te stellen. Op 5 maart 2018 legt de deskundige zijn eindverslag neer ter griffie van de Arbeidsrechtbank. Bij een vonnis van 2 maart 2021 wordt het voormelde verslag geweerd en wordt een nieuwe deskundige gelast. De werkgever van het slachtoffer stelt hoger beroep in tegen dat vonnis bij het Arbeidshof te Luik, afdeling Luik. Het slachtoffer stelt incidenteel hoger beroep in. Bij een arrest van 15 februari 2022 oordeelt het Arbeidshof te Luik dat de gezondheidsproblemen van het slachtoffer het gevolg zijn van het voormelde arbeidsongeval. Het is bovendien van oordeel dat het slachtoffer geen gedeeltelijke tijdelijke arbeidsongeschiktheid heeft geleden, dat vier periodes van volledige tijdelijke arbeidsongeschiktheid moeten worden vergoed door de werkgever en dat de graad van gedeeltelijke blijvende arbeidsongeschiktheid 5 % bedraagt. Wat de berekening van de rente wegens blijvende arbeidsongeschiktheid betreft, stelt het Arbeidshof te Luik vast dat de partijen om de toepassing van verschillende berekeningsmethoden verzoeken. De werkgever past de normatieve teksten strikt toe en is van mening dat het wettelijke maximumbedrag van de basisbezoldiging niet kan worden geïndexeerd, terwijl het slachtoffer van het voormelde arbeidsongeval vraagt dat de toepassing van het in de wet bedoelde maximumbedrag wordt geherwaardeerd en dat de referentiebezoldiging wordt geïndexeerd na toepassing van het maximumbedrag of, minstens, dat de rente eenmalig wordt geïndexeerd.

Het Arbeidshof te Luik stelt vast dat het het voormelde wettelijke maximumbedrag niet kan herwaardenen zonder artikel 4 van de wet van 3 juli 1967 « betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector » (hierna : de wet van 3 juli 1967) te schenden. Wat betreft het verzoek tot indexering van de rente op de datum van het ongeval, stelt het Arbeidshof vast dat de wet van 3 juli 1967 niet meer in die indexering voorziet voor de blijvende arbeidsongeschiktheden waarvan de graad minder dan 16 % bedraagt, zoals dat te dezen het geval is. Het stelt evenwel vast dat het Arbeidshof te Brussel, dat bij een arrest van 5 maart 2018, oordeelde dat de loskoppeling van de index van de basisbezoldiging op de datum van het ongeval moet worden geneutraliseerd door de rente tot die datum te indexeren, de voorrang heeft gegeven aan een « systemische interpretatie » van de wet van 3 juli 1967. Het Arbeidshof te Luik is van oordeel dat het geen voorrang kan geven aan een dergelijke interpretatie zonder aan het Hof vragen te stellen over de grondwettigheid van artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967. Bijgevolg houdt het de uitspraak op dat punt aan en stelt het het Hof de hiervoor weergegeven vragen.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

A.1.1. De geïntimeerde partij in het kader van het hoofdberoep voor het verwijzende rechtscollege voert aan dat het eerste onderdeel van de eerste prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord, aangezien een ontkennend antwoord erop zou neerkomen dat wordt geoordeeld dat het slachtoffer van een arbeidsongeval dat zich na 1 juli 1962 heeft voorgedaan, dat tot de overheidssector behoort en wiens graad van blijvende arbeidsongeschiktheid minder dan 16 % bedraagt, vergoed zou worden op grond van een referentiebezoldiging die niet overeenstemt met de jaarlijkse bezoldiging waarop het recht had op het tijdstip van het ongeval, in tegenstelling tot het slachtoffer wiens graad van arbeidsongeschiktheid meer dan 16 % bedraagt. In tegenstelling tot hetgeen het Hof in zijn arrest nr. 40/96 van 27 juni 1996 (ECLI:BE:GHCC:1996:ARR.040) heeft geoordeeld, bestaat er te dezen geen objectief criterium dat dat verschil in behandeling kan verantwoorden. Volgens de geïntimeerde partij verantwoordt niets dat het slachtoffer van een arbeidsongeval, naargelang van de erkende graad van arbeidsongeschiktheid, al dan niet wordt vergoed op grond van de jaarlijkse bezoldiging die overeenstemt met de jaarlijkse bezoldiging waarop het recht had op het tijdstip van het ongeval, noch dat het al dan niet wordt vergoed door daarbij rekening te houden met de tijd die is verlopen tussen de berekeningsbasis en de datum van het ongeval.

A.1.2. Wat het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag betreft, voert de geïntimeerde partij aan dat dat ook bevestigend moet worden beantwoord, aangezien het slachtoffer, in het in dat onderdeel bedoelde eerste geval, wordt vergoed door daarbij rekening te houden met de bezoldiging die op de datum van het ongeval werd ontvangen, terwijl het, in het tweede geval, wordt vergoed op grond van een van de index losgekoppelde bezoldiging die niet overeenstemt met de bezoldiging die het op de datum van het ongeval ontving. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 3 juli 1967 « betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector » (hierna : de wet van 3 juli 1967) wordt evenwel aangegeven dat het doel van de wetgever erin bestaat dat de slachtoffers worden vergoed door de uitbetaling van een rente waarvan het bedrag zou worden bepaald door twee factoren, waaronder de jaarlijkse bezoldiging zoals zij op het tijdstip van het schadegeval wordt ontvangen. Bijgevolg is het onvereenigbaar met de wettekst en met de parlementaire voorbereiding ervan om artikel 13 van die wet in die zin te interpreteren dat het elke indexering verbiedt om het tijdsverloop tussen de berekeningsbasis en de datum van het ongeval aldus te neutraliseren. Die interpretatie doet daarenboven een discriminatie ontstaan tussen de in het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag bedoelde personen, aangezien die personen zich in vergelijkbare situaties bevinden, aangezien niet objectief wordt verantwoord het verschil in behandeling bestaat en aangezien de ontstentenis van indexering van het maximumbedrag niets verandert aan die vaststelling.

A.2.1. De Ministerraad voert aan dat het eerste onderdeel van de eerste prejudiciële vraag op een verkeerd postulaat berust volgens hetwelk de loskoppeling van de index van de basisbezoldiging in de overheidssector wordt verantwoord door de latere indexering van de vergoedingen. Het staat echter niet aan het verwijzende rechtscollege te oordelen over de grondwettigheid van de wetsbepalingen. Wat de reglementaire bepalingen betreft, komt het het verwijzende rechtscollege toe de toepassing ervan te weren indien het ze in strijd acht met de hiërarchisch hogere normen. In werkelijkheid heeft de wetgever aan de Koning de zorg toevertrouwd om de nadere regels voor het bepalen van de arbeidsongeschiktheid vast te stellen, zodat het niet aan de rechter staat de redenen ervoor te beoordelen, noch de tegenprestatie. Daarenboven is het niet omdat de referentiebezoldiging voor de berekening van de rente die wegens een « kleine » arbeidsongeschiktheid wordt ontvangen, niet wordt geïndexeerd in de regeling die op de overheidssector van toepassing is, dat de op die grond berekende rente noodzakelijkerwijs later moet worden geïndexeerd. De niet-indexering van de basisbezoldiging wordt verklaard door het feit dat voor de bezoldiging schalen zijn vastgesteld. Het bepalen van de forfaitaire vergoeding voor een arbeidsongeval betreft dan weer de politieke keuze van de wetgever om de renten wegens « kleine » arbeidsongeschiktheden niet te indexeren, vanwege budgettaire redenen die ertoe strekken het voortbestaan van het systeem te waarborgen.

De voormelde niet-indexering werd in artikel 13 van de wet van 3 juli 1967 ingevoerd bij de wet van 30 maart 1994 « houdende sociale bepalingen » (hierna : de wet van 30 maart 1994). De parlementaire voorbereiding van de wet van 30 maart 1994 toont aan dat er een keuze werd gemaakt tussen, enerzijds, de afschaffing van de vergoeding van de « kleine » arbeidsongeschiktheden en, anderzijds, de uitbetaling van een niet-geïndexeerde rente. De wetgever heeft de voorrang gegeven aan de tweede optie, die gunstiger is, door een maatschappelijke

keuze te maken waarbij eveneens rekening wordt gehouden met het feit dat het niet mogelijk is om alle renten en bezoldigingen te indexeren, zodat die keuze op budgettaire redenen berust en erdoor wordt verantwoord. Dat systeem is noch onsamenvattend, noch onredelijk, aangezien enkel de renten wegens « kleine » arbeidsongeschiktheden niet worden geïndexeerd, in tegenstelling tot de renten met betrekking tot de arbeidsongeschiktheden waarvan de graad 16 % of meer bedraagt. Het is niet onredelijk om ervan uit te gaan dat de slachtoffers van een arbeidsongeval die een « kleine » arbeidsongeschiktheid ondergaan, hun activiteit op normale wijze zullen kunnen voortzetten en een ongewijzigde bezoldiging zullen kunnen ontvangen. In werkelijkheid compenseert de vergoeding in essentie de grotere inspanningen die die slachtoffers moeten leveren om hun verdienvermogen te behouden. De redenering die door het Hof in het voormelde arrest nr. 40/96 van op de voorgrond is gesteld, kan te dezen worden overgenomen. De Ministerraad voegt eraan toe dat de vaststelling van de graad van arbeidsongeschiktheid op internationale standaarden berust waarnaar de wetgever uitdrukkelijk heeft verwezen, hetgeen niet onredelijk is en bewijst dat België normaal voorzichtig en bedachtzaam te werk is gegaan door te handelen zoals andere Staten. Bijgevolg moet het eerste onderdeel van de eerste prejudiciële vraag ontkennend worden beantwoord.

A.2.2. Wat het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag betreft, merkt de Ministerraad op dat dat onderdeel zeer soortgelijk is aan de vraag die aan de oorsprong ligt van het arrest van het Hof nr. 178/2014 van 4 december 2014 (ECLI:BE:GHCC:2014:ARR.178), zodat een soortgelijk antwoord erop moet worden gegeven, namelijk dat de loskoppeling van de index van de referentiebezoldiging in de regeling van de overheidssector wordt geregeld bij een koninklijk besluit en dus niet tot de bevoegdheid van het Hof behoort. Bovendien voert de Ministerraad aan dat dat tweede onderdeel op hetzelfde verkeerde postulaat berust als het eerste. Daarenboven wordt niet vereist dat de regeling van de werknemers van de overheidssector en de regeling van de werknemers van de privésector soortgelijk zijn, voor zover elke regeling over eigen regels beschikt en voor zover die in overeenstemming zijn met de logica van het systeem waartoe zij behoren. Omgekeerd zouden identieke regels tussen de sectoren kunnen ingaan tegen die interne samenhang. Te dezen voorzien zowel de regeling die van toepassing is op de overheidssector als de regeling die van toepassing is op de privésector erin dat de renten wegens kleine arbeidsongeschiktheden niet worden geïndexeerd, om budgettaire redenen die ertoe strekken het socialezekerheidsstelsel te bestendigen. In werkelijkheid heeft het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag geen betrekking op artikel 13 van de wet van 3 juli 1967, maar wel op de wijze waarop de basisbezoldiging wordt vastgesteld, zodat de vraag onontvankelijk is. Daarenboven worden de in dat tweede onderdeel bedoelde personen op dezelfde wijze behandeld en bevinden zij zich in vergelijkbare situaties.

A.3. In zijn memorie van antwoord geeft de Ministerraad verschillende preciseringen. Eerst stelt hij dat de vergoeding van de « kleine » arbeidsongeschiktheden werd behouden, met de garantie dat het systeem levensvatbaar blijft en een aan die vergoedingen inherente logica, die dezelfde is voor de overheidssector en voor de privésector. Bij het uitbetalen van de vervangingsinkomsten die het arbeidsongeval vergoeden, wordt immers rekening gehouden met de evolutie van de gevolgen van het ongeval in de tijd. Dat tijdsaspect staat centraal bij het bepalen van het vervangingsinkomen. Het sleutelmoment in die evolutie is dat van consolidatie van de schade, met andere woorden wanneer de letsels vaststaan en een blijvend karakter hebben, zodat een behandeling niet meer nodig is, tenzij om een verergering te voorkomen. Het is dan mogelijk om het eventuele bestaan van een blijvende aantasting van de lichamelijke en psychische integriteit te beoordelen.

De Ministerraad voegt eraan toe dat de regeling van schadeloosstelling voor arbeidsongevallen voorziet in een volledige en forfaitaire vergoeding van de materiële schade die voortvloeit uit het arbeidsongeval. Daarenboven wordt ook in een schadeloosstelling voor de door het slachtoffer geleden lichamelijke schade voorzien. Die strekt ertoe de lichamelijke schade te vergoeden die de werknemer ondervindt doordat hij een grotere inspanning moet leveren om zijn activiteit en zijn bezoldiging te behouden, alsook het verlies aan verdienvermogen, dat wordt beoordeeld op het tijdstip van de consolidatie. Dat verlies betreft het economische potentieel dat is verminderd ingevolge het ongeval. De wetgever heeft beslist om de renten van de kleine arbeidsongeschiktheden niet te indexeren, zowel in de overheidssector als in de privésector, aangezien het nadeel van de werknemer in dat geval voornamelijk verband houdt met de voormelde grotere inspanning. Hoewel hij in werkelijkheid een inspanning moet leveren om zijn verdienvermogen te behouden, verliest hij dat niet echt en lijdt hij geen inkomensverlies, hetgeen de ontstentenis van indexering verklaart. Omgekeerd, wanneer de arbeidsongeschiktheid groter is, wordt het slachtoffer doorgaans geconfronteerd met een geringer vermogen om zijn loopbaan uit te bouwen en dus met een kleiner verdienvermogen. In dat geval doet het ongeval een inkomensverlies ontstaan, dat moet evolueren.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

A.4. De geïntimeerde partij voert aan dat de tweede prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord, aangezien de interpretatie van de wet van 3 juli 1967 waarop zij is gebaseerd, de enige interpretatie is die verenigbaar is met de bedoeling van de wetgever. Het doel van de wetgever bestaat immers erin een regeling aan te nemen die vergelijkbaar is met de regeling die op de privésector van toepassing is, zonder de regeling van de privésector evenwel zonder meer uit te breiden tot de overheidssector, gezien het feit dat het ambtenarenstatuut bijzondere kenmerken bevat waarmee rekening moet worden gehouden en die bepaalde onderscheiden regels verantwoorden. Te dezen maakt de logica die eigen is aan het systeem van de overheidssector, het niet mogelijk om een verschil in behandeling te verantwoorden met betrekking tot de basisbezoldiging waarmee rekening moet worden gehouden. Niets verklaart immers waarom bepaalde personen worden vergoed op grond van een bezoldiging waarbij het tijdstip van het ongeval als referentie gold, terwijl anderen worden vergoed op grond van een bezoldiging waarbij geen rekening wordt gehouden met het tijdstip van het ongeval. Wat de problematiek van het maximumbedrag betreft, voegt de geïntimeerde partij eraan toe dat de wetgever oorspronkelijk heeft gewild dat dat bedrag strikt identiek zou zijn in beide systemen. De invoering van een vast maximumbedrag heeft niet tot doel gehad dat bedrag te onderscheiden van het maximumbedrag dat van toepassing is in de privésector, maar beoogde gewoon het in de wet van 3 juli 1967 bedoelde maximumbedrag te actualiseren. De interpretatie die in de tweede prejudiciële vraag op de voorgrond is gesteld, leidt ertoe dat bij de berekening van de rente rekening wordt gehouden met de van de index losgekoppelde bezoldiging die verschuldigd is op de datum van het ongeval, waarop het wettelijke maximumbedrag van toepassing is, en dat het bedrag van de verkregen rente vervolgens wordt geherwaardeerd, rekening houdend met de datum van het ongeval, hetgeen bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.5.1. In hoofdorde voert de Ministerraad aan dat de in de tweede prejudiciële vraag bedoelde categorieën van personen niet kunnen worden geïdentificeerd. Het verwijzende rechtscollege identificeert immers maar één categorie van personen, namelijk de slachtoffers van een arbeidsongeval die onder de regeling van de wet van 3 juli 1967 vallen en wier arbeidsongeschiktheid geen 16 % bereikt, en vermeldt daarbij niet met welke categorie van personen die slachtoffers moeten worden vergeleken. Bijgevolg behoeft de tweede prejudiciële vraag geen antwoord.

A.5.2. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat het Hof niet bevoegd is om die prejudiciële vraag te beantwoorden, aangezien het verwijzende rechtscollege in werkelijkheid de niet-indexering van de berekeningsbasis van de rente wegens arbeidsongeschiktheid beoogt die, zoals het Hof bij het voormelde arrest nr. 178/2014 reeds heeft geoordeeld, voortvloeit uit het koninklijk besluit van 24 januari 1969 « betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk » (hierna : het koninklijk besluit van 24 januari 1969).

A.5.3. In uiterst ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat de tweede prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord. De vraag heeft volgens hem ofwel betrekking op de vergelijking tussen, enerzijds, de slachtoffers van een arbeidsongeval wier arbeidsongeschiktheid niet meer dan 16 % bedraagt en die onder de regeling van de overheidssector vallen en, anderzijds, de slachtoffers van een arbeidsongeval die onder de regeling van de privésector vallen, zodat zij identiek is aan het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag, ofwel heeft de vraag betrekking op de vergelijking van, enerzijds, de slachtoffers van een arbeidsongeval die onder de regeling van de wet van 3 juli 1967 vallen en wier arbeidsongeschiktheid niet meer dan 16 % bedraagt met, anderzijds, die wier arbeidsongeschiktheid meer dan 16 % bedraagt, zodat zij identiek is aan het eerste onderdeel van de eerste prejudiciële vraag.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling en de draagwijdte ervan

B.1.1. Artikel 13 van de wet van 3 juli 1967 « betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector » (hierna : de wet van 3 juli 1967) bepaalt :

« De in artikel 3, eerste lid, bedoelde renten, de in artikel 4, § 2, bijkomende vergoedingen, de verergerings- en overlijdensbijslagen worden vermeerderd of verminderd overeenkomstig de wet van 1 maart 1977 houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk worden gekoppeld. De Koning bepaalt hoe zij aan de spilindex 138,01 worden gekoppeld.

Het eerste lid is evenwel niet van toepassing op de renten wanneer de blijvende arbeidsongeschiktheid geen 16 % bereikt ».

Artikel 3, eerste lid, van de wet van 3 juli 1967 bepaalt :

« Volgens de in artikel 1 bepaalde regelen :

1° heeft degene die getroffen is door een arbeidsongeval, een ongeval op de weg naar en van het werk of een beroepsziekte recht op :

a) een vergoeding van de kosten voor dokter, chirurg, apotheker, verpleging, prothese en orthopedie;

b) een rente in geval van blijvende arbeidsongeschiktheid;

c) een bijslag wegens verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid na de herzieningstermijn;

2° hebben de rechthebbenden van een overleden slachtoffer recht op :

a) een vergoeding wegens begrafenis kosten;

b) een rente van overlevende echtgenoot, van overlevende wettelijk samenwonende partner, wees of rechthebbende in een andere hoedanigheid;

c) een overlijdensbijslag na de herzieningstermijn;

3° hebben het slachtoffer, de echtgenoot, de wettelijk samenwonende partner, de kinderen en de ouders recht op schadeloosstelling van de verplaatsing- en overnachtingkosten die het gevolg zijn van het ongeval of de beroepsziekte;

4° heeft het personeelslid dat door een beroepsziekte bedreigd of aangetast wordt en dat daardoor tijdelijk ophoudt zijn ambt uit te oefenen, recht op een vergoeding ».

Uit de motivering van het verwijzingsarrest blijkt dat het geschil betrekking heeft op de toekenning van een rente wegens blijvende arbeidsongeschiktheid, bedoeld in artikel 3, eerste lid, 1°, b), van de wet van 3 juli 1967.

B.1.2. De prejudiciële vragen hebben betrekking op het tweede lid van artikel 13 van de wet van 3 juli 1967, dat met betrekking tot de overheidssector bepaalt dat de rente in geval van blijvende arbeidsongeschiktheid niet wordt geïndexeerd wanneer die ongeschiktheid minder dan 16 % bedraagt.

B.1.3. De niet-indexering van de renten voor « kleine » blijvende arbeidsongeschiktheden in de overheidssector vindt haar oorsprong in de wet van 30 maart 1994 « houdende sociale bepalingen » (hierna : de wet van 30 maart 1994). In de parlementaire voorbereiding wordt in dat verband gepreciseerd :

« naar analogie met wat werd beslist voor de privé-sector, [zal] de rente die wordt toegekend na een arbeidsongeval niet langer geïndexeerd worden wanneer de invaliditeit geen 10 pct. bereikt. De Minister wijst erop dat in het openbaar ambt al langer geen kapitaal meer werd toegekend als de invaliditeit lager was dan 10 pct., maar uitsluitend een rente, rente die in de toekomst dus niet meer zal worden geïndexeerd.

[...]

Een lid neemt akte van de beslissing de arbeidsongevallenrente niet langer te indexeren als de invaliditeit lager is dan 10 pct. Het lid betreurt te moeten vaststellen dat de Regering haar toevlucht moet nemen tot dergelijk kleingeestige maatregelen.

De Minister antwoordt dat de maatregel ingegeven werd door vergelijkingen met het buitenland waaruit bleek dat België één van de weinige landen is waar een vergoeding wordt toegekend als de invaliditeit lager is dan 10 pct. Hij herinnert eraan dat de Regering de bedoeling had in de privé-sector geen enkele vergoeding meer toe te kennen in deze gevallen maar dat zij die beslissing reeds sterk afzwakte om rekening te houden met de opmerkingen van de sociale partners. Naar analogie met wat beslist werd voor de privé-sector zal voortaan voor een invaliditeit die lager is dan 10 pct. enkel een [niet-]geïndexeerde rente worden toegekend » (*Parl. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 980/5, pp. 9, 10 en 11).

Met betrekking tot de niet-indexering in de privésector wordt in de parlementaire voorbereiding van de wet van 30 maart 1994 gepreciseerd :

« In het globaal plan werd als één van de maatregelen voor het realiseren van besparingen in de sociale zekerheid het niet meer vergoeden in kapitaal van de blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 pct. in de sectoren arbeidsongevallen en beroepsziekten vooropgesteld o.m. op grond van de vergelijking van de vergoedingsdrempels in de andere landen van de Europese Unie.

Tenslotte heeft de Regering geopteerd voor een oplossing waarbij aan de arbeidsslachtoffers een levenslange, niet[-]geïndexeerde rente wordt uitbetaald in plaats van de eenmalige uitbetaling van de vergoeding in kapitaal. Het kapitaal wordt voortaan bij het Fonds voor Arbeidsongevallen gestort dat tot betaling van de rente overgaat en aldus ook de cumulatiebeperking met pensioenen zal kunnen toepassen. Teneinde daarenboven in de financiering van de sociale zekerheid bij te dragen, wordt voor deze soort vergoedingen overgeschakeld van een kapitalisatie- naar een repartitiesysteem. De Koning zal bij in Ministerraad overlegd besluit bepalen welk gedeelte van de bij het Fonds gestorte kapitalen naar het Fonds voor het evenwicht voor de sociale zekerheid zal worden overgedragen na de jaarlijkse betaling van de renten.

Aangezien de financiële verplichtingen van het Fonds in de loop van de komende jaren zullen afnemen ingevolge de privatisering van de rente-indexering in 1988, zijn er voldoende waarborgen voor de toekomstige betaling van de renten voor de ongeschiktheden van minder dan 10 pct.

Om een financiële weerslag op korte termijn te realiseren is de overdracht van toepassing op alle ongevallen die vanaf 1 januari 1994 geregeld worden hetzij door een bekrachtigde overeenkomst, hetzij door een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing, terwijl de getroffen personen die een kapitaalsuitbetaling in het vooruitzicht gesteld zijn in de periode 1994-1996 hun rechten gevrijwaard zien.

Voor de slachtoffers van beroepsziekten heeft de Regering geopteerd voor een regeling waarbij de vergoedingen voor een blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 pct. verder uitbetaald blijven doch niet meer geïndexeerd worden » (*Parl. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 980/1, p. 11).

B.1.4. Het in artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 bedoelde percentage van 16 % werd vastgesteld bij het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 « tot wijziging van de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector in toepassing van artikel 3, § 1, 4°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie » (hierna : het koninklijk besluit van 8 augustus 1997), dat werd genomen op grond van de wet

van 26 juli 1996 « strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie ».

In het verslag aan de Koning dat aan het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 voorafgaat, wordt dienaangaande vermeld :

« Sedert de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen, gebeurt de vergoeding van de arbeidsongeschiktheden van minder dan 10 % die vanaf 1 januari 1994 werden geregeld, in de vorm van een niet-geïndexeerde jaarlijkse rente.

In de lijn van wat men op Europees en zelfs op internationaal vlak verstaat onder kleine blijvende arbeidsongeschiktheden, wordt een uitbreiding van dit systeem tot de arbeidsongeschiktheden van 10 % tot minder dan 16 % voorgesteld » (*Belgisch Staatsblad*, 27 augustus 1997, p. 21838).

Het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 werd bekrachtigd bij de wet van 12 december 1997 « tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels », waarvan de parlementaire voorbereiding verduidelijkt :

« Het koninklijk besluit van 26 mei 1997 tot wijziging van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, in uitvoering van artikel 3, § 1, 4° [en] § 2, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, beoogt de bestaande niet-indexering van de jaarlijkse vergoeding wegens beroepsziekte voor blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 10 %, uit te breiden tot deze van 10 % tot minder dan 16 %.

Deze maatregel moet het Fonds voor beroepsziekten toelaten om 7 miljoen frank in 1997, 18 miljoen frank in 1998 en 30 miljoen frank in 1999 te besparen ten voordele van de sociale zekerheid.

Het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 tot wijziging van de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, in toepassing van artikel 3, § 1, 4°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, bevat dezelfde maatregel voor de overheidssector.

Zo sluiten beide voornoemde besluiten aan bij het Europese en zelfs internationale begrip kleine blijvende arbeidsongeschiktheid » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1195/1, pp. 9 en 10).

Ten gronde

Wat betreft het eerste onderdeel van de eerste prejudiciële vraag

B.2. Het eerste onderdeel van de eerste prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij, wat betreft de overheidssector, een verschil in behandeling doet ontstaan tussen de slachtoffers van een arbeidsongeval wier graad van blijvende arbeidsongeschiktheid gelijk is aan of hoger is dan 16 % en de slachtoffers van een arbeidsongeval wier blijvende arbeidsongeschiktheid geen 16 % bereikt, aangezien zij, in het tweede geval, het mechanisme van indexering van de ontvangen rente uitsluit.

B.3.1. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.3.2. De wetgever beschikt bij het bepalen van zijn beleid in sociaal-economische aangelegenheden over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Dit is met name het geval wanneer het erom gaat de wijze te regelen waarop de arbeidsongevallen worden vergoed, wat tot het geheel van de socialezekerheidsregelingen behoort. In het raam van een beleid van kostenbeheersing komt het, rekening houdend met de finaliteit van de betrokken vergoeding en met het te garanderen financiële evenwicht, de wetgever toe te bepalen op welke wijze de vergoeding van de schade ingevolge een arbeidsongeval moet worden vastgesteld. De wetgever vermag hierbij evenwel het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet te schenden.

B.4. Uit de parlementaire voorbereiding en uit het verslag aan de Koning die in B.1.3 en B.1.4 zijn aangehaald, blijkt dat met de in het geding zijnde bepaling een doel van financiële gezondmaking in de sector van de sociale zekerheid wordt nagestreefd.

B.5. Het verschil in behandeling dat door de in het geding zijnde bepaling is ingesteld, berust op een objectief criterium, namelijk de graad van arbeidsongeschiktheid. Het gebruik van een dergelijk criterium kan weliswaar verschillen in behandeling in het leven roepen tussen soortgelijke gevallen, maar het betreft het onvermijdelijke gevolg van de keuze van de wetgever, namelijk om financiële redenen een onderscheid maken volgens de ernst van de arbeidsongeschiktheden, aangezien een dergelijke keuze vereist dat er een grens wordt getrokken.

B.6.1. Niettemin dient te worden onderzocht of die maatregel geen onevenredige gevolgen heeft.

B.6.2. Uit de parlementaire voorbereiding en uit het verslag aan de Koning die in B.1.3 en B.1.4 zijn aangehaald, blijkt dat de wetgever ervoor heeft gekozen de rente voor de « kleine » blijvende arbeidsongeschiktheden niet te indexeren veeleer dan de vergoeding van die ongeschiktheden af te schaffen. Wat de indexering betreft, heeft hij in hetzelfde systeem voorzien in de privésector en in de overheidssector. Wat betreft het vaststellen van de graad van de blijvende arbeidsongeschiktheid, heeft hij zich geïnspireerd op de praktijk die op internationaal niveau is gevestigd.

B.6.3. In zoverre zij de schadeloosstelling voor arbeidsongevallen regelt, heeft de wet van 3 juli 1967 tot doel aan het slachtoffer van een arbeidsongeval een « vergoeding [te] verzekeren welke aangepast is aan het nadeel opgelopen tengevolge van een [arbeidsongeval] » (*Parl. St.*, Kamer, 1964-1965, nr. 1023/1, pp. 3-4; *Parl. Hand.*, Kamer, 21 maart 1967, p. 30; *Parl. St.*, Senaat, 1966-1967, nr. 242, p. 3).

De in artikel 3, eerste lid, 1°, b), van de wet van 3 juli 1967 bedoelde rente wegens blijvende arbeidsongeschiktheid, waarop de in het geding zijnde bepaling van toepassing is, strekt ertoe de schade te herstellen die het slachtoffer van het arbeidsongeval lijdt wegens onder meer de vermindering van zijn economische waarde op de algemene arbeidsmarkt (Cass.,

24 maart 1986, *Arr. Cass.*, 1986, nr. 463; *Arr. Cass.*, 1988, nr. 220; *Cass.*, 1 juni 1993, *Arr. Cass.*, 1993, nr. 262; *Cass.*, 17 maart 1997, S.95.0144.F).

Die rente maakt een « eigen vergoedingswijze [uit] van de door het ongeval [...] veroorzaakte schade » en de uitbetaling ervan is onafhankelijk van de uitbetaling van de bezoldiging van het slachtoffer van dat ongeval (*Parl. St.*, Kamer, 1964-1965, nr. 1023/1, p. 5; *Parl. St.*, Kamer, 1966-1967, nr. 339/6, p. 7; *Parl. St.*, Senaat, 1966-1967, nr. 242, pp. 6-7). Artikel 5 van de wet van 3 juli 1967 bepaalt in dat verband dat « onverminderd de bepalingen van de artikelen 6 en 7, [...] de in artikel 3, eerste lid, 1°, b, bedoelde rente en de in artikel 3, eerste lid, 1°, c, bedoelde bijslag wegens verergering van de blijvende ongeschiktheid [kunnen] worden gecumuleerd met de bezoldiging en met het rustpensioen, toegekend krachtens de wets- en reglements-bepalingen eigen aan de overheidsdiensten ».

Het slachtoffer van een arbeidsongeval kan dus in beginsel tegelijk zijn bezoldiging en de met toepassing van artikel 3, eerste lid, 1°, b), van de wet van 3 juli 1967 verschuldigde rente wegens blijvende arbeidsongeschiktheid ontvangen, *a fortiori* wanneer het een « kleine » blijvende arbeidsongeschiktheid ondergaat. In beginsel brengt de niet-indexering van de rente die het ontvangt, geen onevenredige gevolgen te zijnen aanzien met zich mee.

B.7. Ten aanzien van het nagestreefde doel van gezondmaking van de sociale zekerheid en van de beoordelingsmarge waarover de wetgever in sociaal-economische aangelegenheden beschikt, is het in B.2 aangehaalde verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording.

Wat betreft het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag en de tweede prejudiciële vraag

B.8.1. Het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre die bepaling de slachtoffers van een arbeidsongeval die een « kleine » blijvende arbeidsongeschiktheid ondergaan en die tot de overheidssector behoren, en de slachtoffers van een arbeidsongeval die tot de privésector behoren, op dezelfde wijze behandelt, terwijl hun referentiebezoldigingen niet op dezelfde wijze worden berekend wat betreft de

vaststelling van het bedrag van de rente wegens blijvende arbeidsongeschiktheid. In geen van beide gevallen wordt de rente immers geïndexeerd, maar in de overheidssector wordt bij de berekening van de rente rekening gehouden met de niet-geïndexeerde jaarlijkse bezoldiging op het tijdstip van het ongeval, terwijl in de privésector rekening wordt gehouden met het geïndexeerde basisloon.

B.8.2. De tweede prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie volgens welke de niet-indexering van de rente wegens een blijvende arbeidsongeschiktheid van minder dan 16 % pas van toepassing is nadat het bedrag van die rente werd berekend « op grond van de van de index losgekoppelde referentiebezoldiging die verschuldigd is op de datum van het arbeidsongeval waarop het vaste wettelijke maximumbedrag van toepassing is, en op dezelfde datum opnieuw geïndexeerd ».

B.9. De Ministerraad voert aan dat het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag en de tweede prejudiciële vraag onontvankelijk zijn in zoverre daarbij in werkelijkheid aan het Hof vragen worden gesteld over het mechanisme voor de berekening van de referentiebezoldiging in het kader van de toekenning van de rente wegens blijvende arbeidsongeschiktheid in de regeling van de overheidssector, waarin bij een koninklijk besluit wordt voorzien.

B.10.1. Wat de berekeningsbasis betreft op grond waarvan in de overheidssector de rente wordt vastgesteld, wordt in de verwijzingsbeslissing verwezen naar artikel 4, § 1, eerste lid, van de wet van 3 juli 1967 en naar de artikelen 13 en 14, § 2, van het koninklijk besluit van 24 januari 1969 « betreffende de schadevergoeding, ten gunste van de personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk » (hierna : het koninklijk besluit van 24 januari 1969).

B.10.2. Artikel 4, § 1, van de wet van 3 juli 1967 bepaalt :

« De rente wegens blijvende arbeidsongeschiktheid wordt vastgesteld op grond van de jaarlijkse bezoldiging waarop het slachtoffer recht heeft op het tijdstip dat het ongeval zich heeft voorgedaan [...]. Zij is evenredig met het aan het slachtoffer toegekende percentage aan arbeidsongeschiktheid.

Overschrijdt de jaarlijkse bezoldiging 24 332,08 EUR, dan wordt zij slechts tot dat bedrag in aanmerking genomen voor de berekening van de rente. Het bedrag van dit plafond is dit dat van kracht is op de datum van consolidatie van de arbeidsongeschiktheid of op de datum waarop de arbeidsongeschiktheid een karakter van bestendigheid vertoont ».

Artikel 13 van het koninklijk besluit van 24 januari 1969 bepaalt wat onder jaarlijkse bezoldiging dient te worden verstaan :

« Voor de vaststelling van het bedrag der renten in geval van blijvende ongeschiktheid of overlijden moet onder jaarlijkse bezoldiging worden verstaan enige wedde, enig loon of enige als wedde of loon geldende vergoeding, door de getroffene op het tijdstip van het ongeval verkregen, vermeerderd met de toelagen of vergoedingen die geen werkelijke lasten dekken en op grond van de arbeidsovereenkomst of het wettelijk of reglementair statuut zijn verschuldigd.

Voor de vaststelling der in het eerste lid bedoelde jaarlijkse bezoldiging wordt geen rekening gehouden met enige vermindering van de bezoldiging uit hoofde van de leeftijd van de getroffene.

[...] ».

Artikel 14, § 2, van hetzelfde koninklijk besluit bepaalt dat, wanneer het ongeval zich na 30 juni 1962 heeft voorgedaan, de jaarlijkse bezoldiging niet de indexering omvat :

« Wanneer het ongeval zich heeft voorgedaan na 30 juni 1962, omvat de in artikel 13 bedoelde jaarlijkse bezoldiging niet de verhoging als gevolg van de koppeling ervan aan de schommelingen van het algemeen indexcijfer der kleinhandelsprijzen van het Rijk op het tijdstip van het ongeval ».

B.11.1. Zoals het Hof bij zijn arrest nr.178/2014 van 4 december 2014 (ECLI:BE:GHCC:2014:ARR.178) heeft geoordeeld, blijkt uit de voormelde bepalingen dat de in het geding zijnde niet-indexering van de berekeningsbasis van de rente in de overheidssector niet aan een wetkrachtige norm kan worden toegeschreven, maar voortvloeit uit het voormelde artikel 14, § 2, van het koninklijk besluit van 24 januari 1969.

B.11.2. Noch artikel 26, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, noch enige andere grondwettelijke of wettelijke bepaling verleent het Hof de bevoegdheid om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de vraag of de bepalingen van een koninklijk besluit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden. Met toepassing van artikel 159 van de Grondwet komt het verwijzende rechtscollege toe de

bepalingen van een koninklijk besluit die niet in overeenstemming zouden zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet toe te passen.

B.12. Het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag en de tweede prejudiciële vraag behoeven geen antwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 13, tweede lid, van de wet van 3 juli 1967 « betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector » schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Het tweede onderdeel van de eerste prejudiciële vraag en de tweede prejudiciële vraag behoeven geen antwoord.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 13 april 2023.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

P. Nihoul